

שבחיטה, אמרו חז"ל שאילן שאכל ממנו אדם הראשון היה חטה[קמח]. **קָרִיב ח"ט,**
דְּאִיהוּ מוֹיֵן וְתָבֵן, לְאֵת ה'. וְאֶסְתְּלִיק מִנִּיהַ י', דְּאִיהוּ
עֲשׂוֹר דִּילָהּ וסוד הדבר שהוא קירב את אות ח' ט' דו"ן דקל"י, לה' דמלכות בסוד
 חט"ה, ועי"כ הסתלק מאדם האות י' שהיא המעשר של המלכות שהאירה עליו[קמח].
וּבְגִין דָּא כִּד אִיהוּ בְּמוֹיֵן וְתָבֵן (שְׁלָה), דְּאִינוּן לְקַבֵּל עֲרָלָה
וּפְרִיעָה, פְּטוֹר מִן הַמַּעֲשֵׂר ומשום כך כאשר השכינה נמצאת במוץ ותבן
 שהם זו"ן דקל"י שהם כנגד עור הערלה ועור הפריעה, אז היא פטורה מהמעשר, דהיינו
 שבזה נפטר והסתלק מהמלכות אותו העישור שהוא האות י'. **וְלִית רְשׁוֹ לְאֵת**
י', לְחַבְרָא בְּאֵת ה', דְּאִינוּן אִישׁ וְאִשָּׁה ובזה אין רשות לאות י'
 דיסוד הנקרא אי"ש להתחבר בה' דמלכות הנקראת אש'ה[קמט]. **וּבְגִין דָּא, כֹּל**
הַבּוֹצֵעַ צָרִיךְ: (דף ער"ב ע"ב) **לְדַקְדֵּק בַּה'** ומשום כך כל הבוצע צריך לדקדק
 באות ה' דהמוציא, כי בזה עולה ה' דמלכות מבין הקל"י. **וְצָרִיךְ לְמַבְצֵעַ**
מֵאֲתָר דְּבִשׁוּלוֹ יִפָּה, בְּגִין דְּבִשׁוּל אִיהוּ גְּמַר פְּרִי, וְדָא

אור הרשב"י

[קמח] וסוד הדבר הוא שאדם היה חלתו של
 עולם, דהיינו שאות י' דמלכות שהוא העישור
 שלה האירה עליו (הרמ"ז),
 [קמט] ובענין זה איתא בכלה רבתי פרק א'
 הלכה ז' אמר רבא למה נקרא שמה אשה,
 שהיא אש, איש, שהוא אש, יו"ד דאיש
 ה"א דאשה, הרי שם מוטל ביניהם,
 נתחממו הרי השם מסתלק מביניהם,
 ונשתייר אש ואש.

[קמח] כדאיתא בברכות דף מ' עמוד א'
 דתניא אילן שאכל ממנו אדם הראשון, רבי
 מאיר אומר: גפן היה, שאין לך דבר שמביא
 יללה על האדם אלא יין, שנאמר: וישת מן
 היין וישכר; רבי נחמיה אומר: תאנה היתה,
 שבדבר שנתקלקלו בו נתקנו, שנאמר ויתפרו
 עלה תאנה; רבי יהודה אומר: חטה היתה,
 שאין התינוק יודע לקרות אבא ואמא עד
 שיטעום טעם דגן.

ו' ומשום כך צריך לבצוע ממקום שנאפה יפה, [קנ] כי סוד אפיית הפת הוא סוד גמר הכנת הפרי לאכילה, דהיינו שהבוצע הוא בסוד ו' דז"א, שכאשר הוא בוצע מהלחם המבורר והאפוי היטב של המלכות הוא מרימה מהמוץ והתבן דקלי', ואז היא ראויה לאכילה בסוד

הייחוד כראוי.

עשרה דברים צריך לעשות בסעודה

וְעֵשָׂרָה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לְמַעַבְדַּב בְּסַעוּדַתָּא והנה עשרה

דברים צריך האדם לעשות בסעודה בשבת. **חָד, נְטִילַת יָדַיִם**

דבר אחד הוא נטילת ידיים. **הַתְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּכָרוֹת לְשַׁבַּת**

דבר שני הוא להכין שני ככרות לשבת [קנא]. **הַתְּלִיתָא, לְמִיכַל תִּלְתַּת**

סַעוּדָתַיִן, וְלֹאֲסַפָּא מַחֹל עַל הַקֶּדֶשׁ הדבר השלישי הוא לאכול ג

סעודות בשבת, ולהוסיף עוד סעודה רביעית בכדי להוסיף מחול על קודש [קנב].

רְבִיעָא, לְאַנְהָרָא פְתוּרָא בְּשַׂרְגָּא. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ,

אור הרשב"י

בישולא. אמר ליה: מאחר דחכימתו כולי האי, מאי טעמא קא פלחיתו לעבודה זרה? אמר ליה: אי הות התם - הות נקיטנא בשיפולי גלימא ורהטת אבתראי. למחר אמר להו לרבנן: נפתח ברבוותא.

[קנא] ובביאור הענין עיין ברע"מ פנחס רמ"ה ע"א.

[קנב] וכדאיתא בשעה"כ דרוש ויהי נועם.

[קנ] כדאיתא בסנהדרין דף קב עמוד ב' רב אשי אוקי אשלשה מלכים. אמר: למחר נפתח בחברין. אתא מנשה איתחזי ליה בחלמיה. אמר: חברך וחבירי דאבוך קרית לן? מהיבא בעית למישרא המוציא? - אמר ליה: לא ידענא. - אמר ליה: מהיבא דבעית למישרא המוציא לא נמירת, וחברך קרית לן? - אמר ליה: אנמריה לי, ולמחר דרישנא ליה משמך בפירקא. - אמר ליה: מהיבא דקרים

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שְׁלַחַן בַּצִּפּוֹן, וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם הַדָּבָר הַרְבִּיעִי הוּא שְׁצִרִיךְ לְהַאֲוִיר אֶת הַשׁוֹלַחַן בְּנֵרוֹת, כְּמוֹ שְׁלַמְדֵנוּ בְּסוּד שׁוֹלַחַן בַּצִּפּוֹן וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצִרִיךְ הַסִּבָּה, בְּכֹּה דְאוֹקְמוֹתָ הַסִּבּוֹ אֶחָד מִבְּרַךְ לְכֹלָם וְכֵן צִרִיךְ לְהִסָּב בְּסֵעוּדוֹת

שבת וכמו שביארו חז"ל ואמרו הסבו אחד מברך לכולם [קנג].

בשבת צריך להוסיף מחול על הקודש

וּבַשַּׁבָּת, בְּכֹל מְלוֹי, צִרִיךְ לְאַתּוֹסְפָא מַחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאכְלָיו, וּבְמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלְבוּשׁוֹ, בֵּין

בְּהַסִּבָּתִיהָ כִּי הִנֵּה בְכֹל דְבָרֵי הַשַּׁבָּת צִרִיךְ לְהוֹסִיף בָּהֶם מַחֹל עַל קוֹדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאכֵל

וּבֵין בְּמִשְׁתֵּהּ וּבֵין בְּלְבוּשׁוֹ [קנד] וּבֵין בְּהִסִּיבָהּ. דְּצִרִיךְ לְתַקַּנָּא לִיהָ מִסִּבָּה

שְׁפִירָא, בְּכֹּה פְרִים וּכְסָתוֹת מְרַקְמָן, מְכַל דְּאִית

בְּבֵיתֶיהָ, כְּמֵאן דְּתַקִּין חוּפָּה לְכֹלָהּ. דְּשַׁבְּתָא אִיהִי

מְלַבְּתָא, וְאִיהִי כֹלָה כִּי הִנֵּה צִרִיךְ לְתַקֵּן לְשַׁבָּת מְקוּם יָפָה שֶׁל הַסִּיבָה, וְהוּא

בְּכֹה כְרִים וּכְסָתוֹת מְרוֹקְמִים וְנֵאִים מְכַל מַה שִּׁישׁ לוֹ בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ שְׁמִתְקַנִּים חוּפָּה לְכֹלָה כִּי

הָרִי שַׁבָּת הַמַּלְכָּה הִיא הַכֹּלָה. וּבְגִין דָּא הָווּ נְפֻקֵי מְאָרֵי מִתְּנִיתִין

עָרְב שַׁבָּת לְאַקְדָּמוֹתֵי לְאַרְחָא, וְהָווּ אֲמָרֵי בְּאִי כֹלָה

אור הרשב"י

יהודה בר אלעאי, ערב שבת מביאים לו עריבה מלאה המין, ורוחץ פניו ידיו ורגליו ומתעטף ויושב בסדינין המצוויצין, ודומה למלאך ה' צבאות.

[קנג] כדאיתא בברכות פ"ו מ"ו היו יושבים לאכול כל אחד ואחד מברך לעצמו הסבו אחד מברך לכולן.

[קנד] כדאיתא בשבת דף כה עמוד ב' דאמר רב יהודה אמר רב: כך היה מנהגו של רבי

הלימוד היומי

בְּאֵי כֹלָה. וְצָרִיכִין לְאַתְעָרָא שִׁירָה וְחֶדְוָה לְפִתּוּרָה
לְגַבְהָ. ומשום כך היו יוצאים בעלי המשנה בערב שבת בכדי להקדים את פני האורה,

והיו אומרים בואי כלה בואי כלה, [קנה] ומשום כך אנו צריכים לעורר שירות ותשבחות

בשמחה על השולחן מפני כבוד שבת המלכה.

אור הרשב"י

השבת. וע"כ לא ירחין לשבת אלא סמוך
לערב, שילביש עצמו מיד. (הגהות מרדכי
החדשים).

ופסק המשנה ברורה בסימן רמ"ב וז"ל: הגה
עיקר מצות עונג שבת נתפרש לנו על ידי
הנביאים וכמו שנאמר וקראת לשבת עונג
ויש פוסקים שס"ל דעיקרו הוא מן התורה
שהשבת הוא בכלל מקראי קודש שנאמר
וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש וגו'
ומקרא קודש פירשו חז"ל בספרא דהיינו
לקדשו ולכבדו בכסות נקיה ולענגו בעונג
אכילה ושתייה והפליגו חז"ל (בשבת קי"ח)
מאד במצוה זו ואמרו דכל המענג את השבת
נותנין לו נחלה בלי מצרים וניצול משעבוד
מלכות וזוכה עבור זה לעשירות ועי"ש עוד
כמה מאמרים בענין זה.

והנה בגדר מצוה זו יש ג' מאמרי חז"ל בזה (א)
הא דאמרו דצריך לענגו בדגים גדולים
וראשי שומן ותבשיל של תרדין שזה היה
מאכל חשוב בזמניהם וכן בכל מקום ומקום
לפי מנהגו יענגוהו במאכלים ומשקים
החשובים להם עונג (ולפי שמן הסתם רוב בני

[קנה] כדאיתא בשבת דף קיט עמוד א' רבי
חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא,
אמר: בואו ונצא לקראת שבת המלכה. רבי
ינאי לביש מאניה מעלי שבת, ואמר: בואי
כלה בואי כלה.

ופסק הרמב"ם הלכות שבת פרק ל' הלכה ב'
איזהו כבוד זה שאמרו חכמים שמצוה על
אדם לרחוץ פניו ידי ורגליו בחמין בערב
שבת מפני כבוד השבת א ומתעטף בציצית
ויושב בכובד ראש מיחל להקבלת פני
השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך,
וחכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהן
בערב שבת ומתעטפים ואומרים בואו ונצא
לקראת שבת המלך.

ופסק מרן השולחן ערוך באורח חיים הלכות
שבת סימן רסב סעיף ג' ילבש בגדיו הנאים
וישמח בביאת שבת כיוצא לקראת המלך
וכיוצא לקראת חתן וכלה, דרבי חנינא מעטף
וקאי בפניא דמעלי שבתא, ואמר: בואו ונצא
לקראת שבת מלכתא; ר' ינאי אומר: בואי
כלה, בואי כלה. הגה: וילביש עצמו בבגדי
שבת מיד אחר שרחין עצמו, וזהו כבוד